

OSKAR KÄLLNER • KARL JOHNSON

IMPERIUMIN PERILLISET

RAUTARUUSU

SUOMENTANUT LEENA PELTOMAA

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Ruotsinkielinen alkuteos *Imperiets arvingar: järnrosen*
© Karl Johnsson & Oskar Källner 2020 by agreement with Grand Agency
Julkaisija Rabén & Sjögren, Tukholma 2020

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2021
Suomennos Leena Peltomaa

ISBN 978-951-1-39267-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021

ALICE

Alice ei saa unta. Kaiken tapahtuneen jälkeen hän tarvitsee unta, mutta nukahtaminen ei vain onnistu. Vatsaa kivistaa huoli äidistä. Alasängyllä Elias hengittää levollisesti. Alice tietää, että pikkuveli on vähintään yhtä huolissaan kuin hän, mutta saa sentään nukutuksi. Epäilemättä siksi, että hänen päänsä on täynnä haaveita avaruusaluksista ja merkillisistä avaruusolennoista. Vaikka eihän niistä tarvitse pelkästään haaveilla – ei tarvitse muuta kuin avata hytin ovi ja siinä niitä on.

Alice vääntelehtii ja kääntelehtii sängyssään vielä hetken, mutta sitten hän antaa periksi. Hän kipuaa alas kerrossängyn tikkaita notkeasti ja hiirenhiljaa jotta ei herättäisi veljeään.

Hänen vaatteensa ovat kasassa lattialla ja kaipaisivat pesua. Mielessään hän miettii, onko tässä aluksessa lainkaan pesukonetta. Ehkä ei. Mutta jollain lailla niiden

täytyy pestä vaatteensa Hiljaisuudellakin. Hän ei jaksa pukea, hän vain avaa hytin oven ja kävelee ulos pelkässä yöpaidassa. Ilma ympärillä on lämmintä ja leppeää. Hän kuljeskelee käytävillä päämäärättömästi, ohittaa messin missä he söivät eilen illallista. Illalliseksi oli jotakin mautonta omituista puuromössöä. Ei varsinaisesti hänen lempiruokaansa. Mutta hän oli niin nälissään että söi silti.

Käytävä vie komentosillalle; hän harkitsee hetken että menisi sinne, mutta siellä saattaa olla joku miehistön jäsen, eikä hän oikeastaan halua puhua kenenkään kanssa. Niinpä hän kääntyy toiseen suuntaan ja löytää portaat. Hän hiipii hitaasti alas kuluneita askelmia ja päätyy paikkaan, jonka täytyy olla Hiljaisuuden hangaari, sen konehalli. Yksi kokonainen seinä muodostaa valtavan oviaukon, joka kaiketi johtaa ulos avaruuteen. Ja keskellä lattiaa on oikea ilma-alus. Se muistuttaa paholaisrauskua: se on muodoltaan leveä, melkein pyöreä, ja sen sulavanpehmeästä rungosta erottuvat lyhyet siivekkeet.

Alice silittää aluksen kylkeä kädellään. Hän ei erota, onko se tehty metallista, muovista vai jostain aivan muusta. Siinä on jotakin vierasta, jotenkin scifiä. Tästä aluksesta Elias varmaan puhui aiemmin, kun hän sanoi että sukkula poimi heidät mukaansa metsästä. Sukkula nosti heidät maasta ja toi tänne kylmään avaruuteen.

Hänestä tuntuu, ettei hän halua mitään muuta kuin takaisin kotiin, takaisin Sunnerstan omakotitaloon, takaisin äidin ja isän turvalliseen syliin. Mutta sitä elämää ei enää ole. Isä on poissa, poliisin hoteissa, ja avaruusolennot ovat kaapanneet äidin. Hän naurahtaa itsekseen. Lause ”avaruusolennot ovat kaapanneet äidin” tuntuu niin käsittämättömältä, että sitä on vaikea ottaa todesta. Tässä hän nyt kuitenkin on, Hiljaisuuden syövereissä, matkalla universumin halki löytääkseen sen suuren mustan aluksen, jossa äitiä pidetään vankina. Brock sanoi että vihollisuus on matkalla avaruusasema Rautaruusulle. Sinne Hiljaisuuskin saapuu kahden viikon kuluttua. Ja sitten kraot saavat nähdä mistä kuuluu ja kuka käskee!

”Alice?” Hän käännähtää ympäri. Elias seisoo hangaarin ovella.

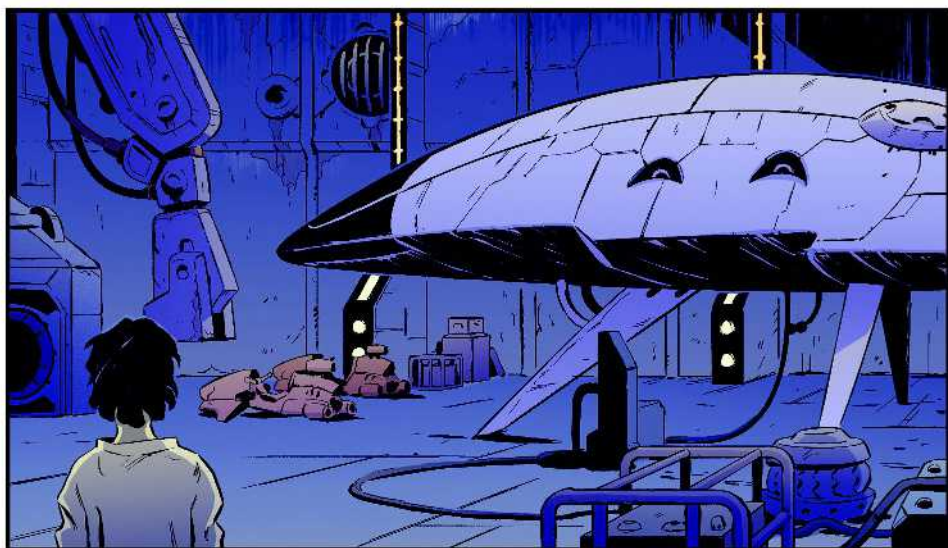
”Mitä varten sä olet hereillä?” Alice kysyy.

”Mä en saanut unta.”

”Kuorsauksesta päätellen sä olit kyllä äsken ihan siikeässä unessa.”

”Mä heräsin, eikä sua näkynyt missään.” Eliaksen äänestä kuuluu pelko.

Hän näyttää kovin pieneltä ja kalpealta siinä valkoisessa yöpuvussaan. Alice loikkaa pikkuveljensä luo ja halaa häntä. Se tuo turvaa. Ainakin heillä on toisensa. Ja yhdessä he löytävät kyllä äidin.

ALICE

Ääni tunkeutuu hänen uneensa. Se on kova ja kimeä, se tunkee väkisin suoraan kalloon. Alice havahtuu. Ovelta kuuluu pirinää. Taas. Ja taas.

Kuka ihme siellä pitää tuota ärsyttävää meteliä! Eikö se joku voisi vain häipyä ja jättää häntä rauhaan? Sitten hän kuulee Syndran äänen seinän läpi.

”Arisa, miksi lapset eivät vastaa? Ovatko he jo lähteneet jonnekin?”

”Ei”, Arisan ääni vastaa. ”He nukkuvat vielä.”

”Nukkuvat! Vieläkö?”

”Ilmeisesti he olivat väsyneitä.”

”Avaa ovi.”

”Vain hätätilanteessa. Onko tämä hätätilanne?”

”Aamiaisaika!”

”Sitä tuskin voi kutsua hätätilanteeksi.”

Alice huokaa. Elias on yhä unessa. Hän kuulee vel-

jensä tasaisen hengityksen alapediltä. Sitten kello pirisee taas, kuulostaa melkein siltä kuin joku hullu hakkaisi sitä nyrkillään. Ehkä hakkaakin. Alice painaa tyynyn korvilleen ja yrittää olla välittämättä äänestä. Turhaan. Lopulta hän raahautuu alas tikkaita, hapuilee tiensä ovelle ja painaa nappia. Ovi liukuu sivuun, ja Alice näkee edessään Syndran täydessä univormussa. Siis sikäli kuin t-paitaa ja löysiä housuja voi nimittää univormuksi. Syndra näyttää yllättyneeltä, ikään kuin olisi odottanut joutuvansa seisomaan koko päivän siinä sormi soittokellolla.

Alice katsoo alonaita silmät sirrillään. Ulkonäkönsä puolesta Syndra voisi olla jonkun hänen kaverinsa rankasti bilettävä täti. Lapseton sinkku, jolla ei ole aavistustakaan, miten puhua kenellekään alle 20-vuotiaalle. Tyypillinen täti siis. Lukuun ottamatta sitä, että hänen kasvonsa ovat siniset ja hiukset liekehtivät kuin ikäänntyneellä punkkarilla. Punkkaritäti? Alice hymähtää itsekseen. Syndra-täti.

”Mitä sä haluat?” Alice kysyy. Hän kuulee itsekin että ääntäminen jää vähän puolitiehen, mutta ottaen huomioon, miten vähän aikaa hän ja Elias ovat puhuneet galaktista vakiokolmosta, hän on silti aika tyytyväinen itseensä.

”Aamiaisaika!”

”Jaa. Mulla ei kyllä ole nälkä. Eikö me voida nukkua vielä vähän?”

Alice näkee, että oikeastaan Syndra haluaisi vastata että ette todellakaan voi. Että nyt syömään ja sassiin. Nyt heti! Mutta alonai hillitsee itsensä.

”No... Enpä oikein tiedä... Tai siis...” Syndra tuntuu hakevan sanoja.

”Kiitti”, vastaa Alice. ”Voisitko sä herättää meidät siten lounaalle?”

Hän väläyttää Syndralle pienen hymyn ja peräännyty askeleen verran. Ovi sulkeutuu automaattisesti, ja hän kipuaa takaisin sänkyyn. Seinän läpi kuuluu Arisan ääni:

”Tämä tekee sinulle hyvää.”

”Mitä sinä tarkoitat?” Syndra kysyy.

”Pääset harjoittamaan kärsivällisyyttä.”

”Minun kärsivällisyyteni on jo erinomaisella tasolla.”

”Jos niin sanot. Mutta eikö ole hienoa saada heidät tänne? Pääset seurustelemaan kaltaistesi kanssa.”

”Minä en pidä kaltaisistani.”

”Haluaisitko puhua siitä vähän lisää?”

”En.”

Kiukkuiset askeleet loittonevat käytävällä. Alice vetää peiton päänsä yli ja yrittää nukahtaa uudelleen. Hulluja nuo avaruusolennot.

SYNDRA

Syndra on kattanut lasten lounaan kahteen kulhoon. Kyllä kai he nyt jo kohta tulevat? Koko miehistö, lukuun ottamatta Kapaa, joka on yhä horroksessa, on jo istuutunut pöydän ääreen ja alkanut kauhoa ruokaa suuhunsa. Farei tosin ei kauho. Hän nokkii niin että kulho kolisee. Farei näyttää jo paljon pirteämmältä, ja äkkiä Syndran rinnassa läikähtää lämpö, kun hän katsoo tuota suurta lintua. He olivat niin vähällä menettää hänet.

Sitten lapset kömpivät messiin. He vaikuttavat vielä vähän tokkuraisilta, mutta ovat sentään jo heränneet ja vetäneet habeshit päälleen. Brock tulosti heille eilen nuoloiden perinneasut tekstiilitulostimella. Syndra ei ole varma, onko isolla liskolla mitään käsitystä alonaiden muodista, mutta kuviovalinta on ainakin osunut kohdalleen. Habeshit istuvat hyvin, sekä housut että korkeakauluksiset paidat, jotka jättävät käsivarret paljaaksi.

Kaksi muovimöhkälettä kohoaa lattiasta pöydän vierestä ja muotoutuu itsestään sopivankokoisiksi tuoleiksi. Lapset istuutuvat.

Syndra nostaa kulhot Alicen ja Eliaksen eteen. Hän on ollut Hiljaisuuden kokki monta vuotta, ei niinkään siksi että olisi erityisen innokas ruuanlaittaja vaan pikemminkin siksi, että kokkaaminen tarjoaa tervetullutta vaihtelua muiden tehtävien lomassa.

Tänään hän on tehnyt kaksi ylimääräistä annosta. Se tuntuu oudolta. Viime vuosina heitä on aina ollut vain neljä: hän itse, Brock, Farei ja Kapa. Hänellä ei ole aavistustakaan, mitä lapset yleensä syövät, joten hän on laskeutunut varman päälle. Ruokaan, jota he kaikki voivat syödä yhdessä ja hyvällä halulla siitä huolimatta, että heillä on niin erilaiset taustat ja erilainen biokemia.

Alice katsoo alas kulhoon ja leveä hymy leviää hänen kasvoilleen.

”Ja mitäs söpöläisiä meillä tässä on?”

”Toukkia”, Syndra vastaa.

”Kyllä kai mä nyt sen näen”, Alice sanoo ja sitten hänen ilmeensä vaihtuu inhoksi. ”Hetkinen! Onks meidän tarkoitus syödä näitä?”

”Parasta mahdollista proteiinia”, Syndra toteaa.

”Mutta nehän liikkuu?” Elias ihmettelee.

”Tietenkin. Ne ovat tuoreita!”

”Kutittaa kivasti kitalaessa”, Brock pistää väliin.

Elias kääntää katseensa pois ja tuijottaa lattiaa. Hänen naamansa vihertää.

”Maista nyt edes”, Syndra sanoo. ”Minä olen maustanut ne hyvin.”

”Lennetään avaruuteen, popsitaan hyönteisiä, on siinä meillä seikkailu”, Alice mutisee ja tökkii annostaan. Sitteen hän puuskahtaa: ”En mä voi syödä näitä! Mä olen vegaani. Eikö teillä ole soijanakkeja tai jotain?”

”Ei avaruudessa ole soijanakkeja. Älä nyt ole idiootti”, Elias sanoo.

”Tarkoitatteko te, että ette ole ikinä ennen syöneet toukkia?” Syndra hämmästy.

”Maassa on kyllä ihmisiä jotka syövät niitä... jos-sain... kaukana”, Alice toteaa. ”Mutta mä tykkään kasvis-lasagnesta. Olisko teillä sitä?”

Brock nauraa niin että tuskin saa vedetyksi henkeä. Hän katsoo Syndraa silmiin ja sanoo sävyyn, jonka tietää ärsyttävän alonaita äärettömästi:

”Niin, Syndra. Eikö meillä ole lasagnea? Minäkin mais-taisin sitä mielelläni.”

Syndra nyökkää kohti keittokomeroa.

”Jos ei ruoka kelpaa niin sen kuin teette itse. Antaa mennä vaan.”

Syndran harmiksi Alice nousee ja menee komerolle. Hän seisoo hetken siinä ja näyttää hämmentyneeltä. Mitä ilmei-simmin koneet ja laitteet ovat hänelle outoja; varmaankin erilaisia kuin heidän pienellä palloplaneetallaan. Syndra on juuri aikeissa nousta auttamaan, kun Farei ehtii ensin.

”Hetkinen vain, nuori alonai, minä näytän mitä teh-dä”, suuri lintu sanoo ja hypähtelee paikalle.

Alice alkaa sormeilla ruokatulostinta. Hetken kulu-tua se sylkee kastiketta suoraan hänen naamalleen. Fa-rei sirkuttaa kuin nauraen, ja ojentaa hänelle pyyhkeen. Alice ottaa sen ja alkaa pyyhkiä kiukkuisesti. Jokin hänen ruumiinkieleessään, jokin hänen pääasennossaan muis-tuttaa kovasti Parishvia.

Ja äkkiä Syndra on jossakin aivan muualla kuin mes-sissä. Hän on taas salakuljettajien avaruussatamassa Lelo-

kimillä. Hänen vasen käsivartensa on pelkkä kirvelevä palanut tynkä, ja hänen paras ystävänsä Sala nojaa uupuneena päätään hänen olkapäähänsä. He kulkevat alukselta toiseen yrittäen epätoivoisesti löytää yhden, joka ottaisi heidät kyytiin. Yhden joka veisi heidät pois.

Ja sitten hän on siinä. Vanhan rupuisen sukkulan laskusillalla. Parishvi. Vaikka silloin Syndra ei vielä tiennyt hänen nimeään. Hän katsoo suoraan Syndraan. Aurinko loistaa hänen hiuksissaan ja tuuli piiskaa kaapua. Hän näyttää niin vahvalta. Niin pätevältä. Niin...

”Syndra!” Elias sanoo. Muisto hiipuu ja katoaa. Syndra tajuaa pojan tuijottavan hänen metallista kättään.

”Miksi sä halusit mieluummin robottikäden kuin lihaa ja verta olevan?”

”Sitä sanotaan itse asiassa bioniseksi proteesiksi”, Syndra sanoo.

Alice istuu uudelleen alas ja alkaa mutustella sienikuutiokulhollistaan.

”Mutta ethän sä ole sellainen primitiivinen barbaari niin kuin me Maassa”, hän sanoo. ”Miksi sä et kasvata biologista kättä takaisin, jos kerran pystyt siihen?”

Syndran kädentynkää viiltää äkillinen kipu, vaikka se on parantunut jo kauan sitten. Hän nielaisee kahdesti ja pakottaa hymyn kasvoilleen. ”Proteesi on joskus aika hyödyllinen. Sillä pystyy tekemään sellaisiakin asioita joita tavallisella kädellä ei pysty.”